

Sygn. akt VPz 7/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 roku *w Legnicy*

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o odszkodowanie, ustalenie istnienia stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy, odprawę pieniężną i zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 27 grudnia 2013 roku

sygn. akt IV P 579/13

postanawia:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 960 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w sprawie.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód cofnął przed pierwszą rozprawą pozew w którym domagał się zapłaty odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz zapłatę innych należności w łącznej kwocie 9 975 zł.

Cofnięcie pozwu skutkowało umorzeniem postępowania. Dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania miało zaś taki skutek jak przegranie sprawy. W konsekwencji na podstawie art. 98 kpc powoda obciążał obowiązek zwrotu kosztów zastępstwa prawnego strony pozwanej. Należały się one w wysokości 60 zł w związku z żądaniem powoda zasądzenia odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę i 900 zł liczonych od sumy pozostałych zgłoszonych przez powoda roszczeń, których wartość wynosiła 9 975 zł.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem powód, który zarzucił błędne, wobec treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 roku, IPZP 6/10, zastosowanie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Podnosił również argumenty wskazujące na pozostawanie w trudnej sytuacji materialnej, majątkowej i zdrowotnej, która powoduje, iż uiszczenie zasądzonych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe i powodujące uszczerbek w utrzymaniu powoda i jego rodziny.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Okoliczności sprawy są bezsporne. Powód cofnął pozew. Prawidłowo Sąd I instancji wskazał, iż dla potrzeb rozstrzygnięcia o kosztach procesu cofnięcie pozwu równoznaczne jest z przegraniem sprawy. Zgodnie z art. 98 kpc strona przegrywającą sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia prawa i celowej obrony. Podjęta przez stronę pozwaną obrona była celowa. Okazała się też skuteczna. W rezultacie zapoznania się ze złożoną odpowiedzią na pozew doszło do cofnięcia powództwa.

Prawidłowo zatem przyjął Sąd I instancji, iż powód winien zwrócić stronie pozwanej koszty podjętej obrony, tj w rozpoznawanej sprawie koszty wynagrodzenia jej pełnomocnika określone według stawek wynikających z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Uzasadnia to treść art. 98 §3 kpc z którego wynika, iż do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

Wysokość tych kosztów również określona została w sposób prawidłowy. Ustalając je uwzględnił Sąd I instancji również wskazaną w zażaleniu uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 roku IPZP 6/10.

W tym zakresie zażalenie jest zatem niezasadne.

Postulowane natomiast w dalszej części zażalenia zastosowanie w sprawie art. 102 kpc nie jest uzasadnione.

Zgodnie z jego treścią w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Przepis ten ustanawiający zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jest rozwiązaniem szczególnym, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Ocena czy takie okoliczności wystąpiły należy każdorazowo do sądu rozstrzygającego sprawę. W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie mają one miejsca. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 8 grudnia 2011 roku IVCz 111/11 przyjął, a Sąd II instancji pogląd ten podziela w pełni, że sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 – z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. W rozpoznawanej sprawie powód na takie okoliczności właśnie się powołał. Wskazywał, iż osiągnięte przez niego i żonę dochody nie pozwalają bez uszczerbku w jego i jego rodziny utrzymaniu zwrócić kosztów poniesionych przez stronę pozwaną. Inne szczególne okoliczności w sprawie nie wystąpiły. Tym samym brak jest podstaw do stosowania przy orzekaniu o kosztach art. 102 kpc.

Mając powyższe na uwadze zażalenie jako niezasadne oddalono na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 §2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z §6 pkt 2, §11 ust. 1 pkt 2, §12 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.